

90 ปี หลวงตาซี กับ วันนี้ ที่รอคอย"จากแดนอีสานบ้านเกิดเมืองนอน มาเล่นละครบพทที่วัดหนัก จากพ่อแม่มา พบพาคนไม่รู้จัก จากคนที่รัก จำลามาทำงานทำ ฯลฯ"

บทเพลง "ละครชีวิต" เพลงนี้ คงจะสามารถนำมานิยามชีวิตของวีรบุรุษจากอีสาน นามว่า "หลวงตาซี" ได้เป็นอย่างดี

"บ้านคำชะอี-มุกดาหาร" เป็นชื่อที่ใครๆ ฟังแล้ว ก็ยอมจะเข้าใจโดยไม่ต้องบรรยายว่า "บ้านนอกมาก" แต่ในความเป็นจริงแล้ว มิใช่แค่บ้านนอกเท่านั้น แต่ยังเป็น "นอกของนอก" ที่เรียกซ้ำๆ ว่า "บ้านนอกบ้านนอก" จนเกือบจะออกนอกชายแดนไทยไปอยู่กับฝั่งลาวเสียด้วยซ้ำ ถ้าอยู่ติดกับ "บึงโขงหลง" ละก็คงไม่แน่ อาจจะถูกตีเส้นเป็นคนสองแผ่นดินไปแล้ว

2470-2480 ช่วงที่หลวงตาซีกำลังเติบโตและวิ่งเล่นอยู่ในละแวกหมู่บ้านนั้น โลกกว้างเป็นอย่างไร โลกภายนอกกว้างใหญ่เพียงไหน ไม่มีใครทราบ เพราะไฟฟ้าก็ยังไม่ใช้ มีแต่ไฟที่ทำจากฟืน เข้าได้เข้าไฟก็ดับหมดไฟนอนกันหมดแล้ว วัตรระยะไปเวียนจันทร์กับพนมเป็ญใกล้กว่าไปกรุงเทพฯเป็นไหนๆ แต่ใครจะนึกว่า "เด็กชายสุรศักดิ์" วันนั้น หรือ "หลวงตาซี" ในวันนี้จะไปไกลกว่านั้น คือท่านไปไกลถึง "กรุงวอชิงตัน ดีซี" เมืองหลวงของโลก !

วัด 3 วัด เป็นก้าวอย่าง 3 ก้าว ที่พระมหาสุรศักดิ์ สร้างปาฏิหาริย์ขึ้นในโลก นั่นคือ

วัดโพธิ์ไทร บ้านโพนงาม จังหวัดมุกดาหาร

วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

วัดไทย กรุงวอชิงตัน ดีซี สหรัฐอเมริกา

"ไปไม่กลับ" คือคำนิยามของการเดินทางไกลของหลวงตาซี วันที่ตัดสินใจเดินทางออกจากกรุงเทพฯมาปฏิบัติงานของพระที่เรียกว่า "ปฏิบัติศาสนกิจ" ในสหรัฐอเมริกา สมัย พ.ศ.2488 นั้น ใครได้ไปถึงกรุงเทพฯ ก็เท่ากับว่าประสบความสำเร็จสูงสุดในชีวิตแล้ว แค่พูดภาษาคนกรุงได้คำสองคำ ก็หลอกคนลาวบ้านนอกได้ทั้งเมืองแล้ว แต่หลวงตาซียังมองไกลไปกว่านั้น นั่นคือ การไปถึง "ที่สุดของโลก" นั่นคือ สหรัฐอเมริกา อภิมหาอำนาจอันดับหนึ่งของโลกในยุคปัจจุบัน ซึ่งมีหัวเมืองอยู่มากมายหลายพันเมือง ล้วนแล้วแต่มีชื่อเสียงระดับโลก อาทิเช่น แอลเอ ชิคาโก นิวยอร์ก ฯลฯ แต่หลวงตาซีเลือกที่จะไปทำงานอยู่ที่ "กรุงวอชิงตัน ดีซี" เมืองหลวง ซึ่งหากจะเทียบกับ "แอลเอ-แคลิฟอร์เนีย" แล้ว ที่นั่นมีคนไทยอาศัยอยู่มากกว่าแน่นอนว่าอาหารการกินและสภาพความเป็นอยู่ ย่อมจะสะดวกสบายกว่าอยู่ดีซี ซึ่งมีฝรั่งทั้งเมือง แต่สายตาพญาอินทรีมิได้มองแค่อาหารการกิน หากแต่มองดู "จุดยุทธศาสตร์" เป็นสำคัญ

จากวันนั้นถึงวันนี้ (มกราคม พ.ศ.2518 ถึง มกราคม พ.ศ.2558) เป็นเวลา 40 ปีเต็ม เป็นระยะเวลาแห่งการปฏิบัติงานที่ต้องเรียกว่า Full Time สำหรับหลวงตาซี เพราะมีปณิธานว่า "จะอยู่ที่นี้ ตายที่นี่ เพราะที่นี้คือที่ๆ เลือกแล้ว สำหรับการทำงานของชีวิต" หลวงตาซีได้พิสูจน์ว่า "ทำได้จริง" เพราะไม่เคยกลับไปจำพรรษาในประเทศไทยเลย ตลอดเวลา 40 ปีที่ผ่านมา จะว่าไม่มีค่าตัวเครื่องบินก็ไม่ใช่ แต่เพราะความตั้งใจจริงประการเดียวเท่านั้น

"พระนิพพานคือตายก่อนตาย" เป็นนิยามที่ "พุทธทาสภิกขุ" ได้ให้ความหมายเอาไว้อย่างง่าย ๆ แต่เข้าใจยาก เพราะคนที่ไม่รู้จักความตายจะรู้จักพระนิพพานได้อย่างไร พวกที่ตายหลังตายนั้น ย่อมไม่มีวันได้เห็นพระนิพพาน ชีวิตคนก็เช่นกัน หากไม่รู้จักคำว่า "เสียสละ" แล้ว จะพบกับคำว่า "ความสำเร็จ" ได้อย่างไร ชีวิตของหลวงตาซีเป็นชีวิตที่เสียสละ สละแม้กระทั่งชีวิตไม่คิดกลับหลัง ใครจะหลงจะลืมก็ช่าง ตัวเองไม่ลืมตัวเองก็พอ ตีตัวขาเดียว ขอไปตายเอาดาบหน้า แต่สุดท้าย หลวงตาซีก็กลับรอดตาย กลายเป็น "อมตะ" ไม่มีใครไม่รู้จัก "หลวงตาซี" นี่คือนิยามหัตถ์ธรรมที่เกิดขึ้นจริง

วันนี้ 90 ปี เวียนมาบรรจบ พร้อมกับรางวัลใหญ่ในชีวิต "พระราชมงคัลรังษี" ที่ได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นมงกุฎยอดเพชร เป็นเกียรติประวัติแห่งคุณงามความดี ที่ไม่มีใครสามารถเลียนแบบได้

สิบปีก่อน ในการประชุมสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกา สมัยวิสาขบูชา ณ วัดพรหมคุณาราม เมืองฟีนิกซ์ รัฐอริโซนา ทางสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกา ได้เสนอว่าจะจัดงานวันเกิดถวายหลวงตาซี แต่หลวงตาซีได้ปฏิเสธว่า

อย่ามายุ่งกับผม

ขอผมอยู่อย่างหลวงตาแก่ๆ คนหนึ่ง

ไปทำเรื่องสำคัญของบ้านเมืองเรื่องอื่นเถิด

เป็นการประกาศ "คุณธรรมแห่งความเป็นปราชญ์" ที่ต้องบันทึกไว้ในอีกหน้าหนึ่งในชีวิตและงานของ "หลวงตาซี" เพราะนี่คือ "บรรทัดฐาน" แห่งภูมิปัญญาของผู้ที่ชื่อว่า "บัณฑิต" ว่าวางวิถีชีวิตเอาไว้เช่นใด ในระหว่าง "ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม" กับ "สมถะ" ซึ่งหลวงตาซีเลือกอย่างหลัง

แต่กระนั้นก็ตาม การสร้างบารมีจนเติบโตใหญ่ไพศาลเป็น "ร่วมโพธิ์ร่วมไทร" ในวันนี้ของหลวงตาซีนั้น ถึงท่านจะวางกรอบกีดกัน "ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม" ให้แก่ตัวเองไว้รัดกุมยิ่ง แต่การสร้างบารมีนั้น หาใช่การสร้าง "เพื่อตัวเอง" หากแต่เป็นการสร้าง "เพื่อผู้อื่น" ให้ผู้อื่นได้ถึงพา อันเป็นวิสัยของ "โพธิสัตว์" ย่อมไม่สามารถ "ปฏิเสธ" คำร้องขอของบรรดาพระภิกษุสามเณร และพุทธศาสนิกชนทั่วสหรัฐอเมริกาได้ ทั้งนี้เพราะมี "เมตตา" เป็นคุณธรรมนำหน้านั้นเอง งานวันเกิดของหลวงตาซีจึงถูกบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งใกล้และไกล "ดันทุรัง" จัดขึ้นเรื่อยๆ เพราะจัดแล้วสนุก อาหารก็อร่อย เจ้าของบ้านก็ยิ้มแย้มแจ่มใสมีอริยาศย์ไมตรี ไปวัดไทยดีศรีของหลวงตาซีแล้ว ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นวัดอื่น เพราะท่านให้ความเป็นกันเอง มาแล้วอบอุ่นใจ มาแล้วสบายใจ ใครๆ ก็อยากมา

หลวงตาซีในวันนี้ มีสถานะเป็น "เสาหลัก" ของพระไทยในสหรัฐอเมริกา เทียบได้กับ "สถาบันพระบรมมหาราชวัง" มิต้องไปศึกษาอบรมจากมหาวิทยาลัยไหน แค่มาคู "ชีวิตและงาน" ของหลวงตาซี เอาไปใช้เพียงแค่นี้ก็แล้วหนึ่ง ก็สามารถเป็นพระ

ธรรมทูตที่ดี มีทั้งดีกรีและเกียรติยศ โดยมีต้องวิ่งเต้นเส้นสายดังที่เห็น

